

SABRINA JEFFRIES

*Týtečník
v jejím loži*

SABRINA JEFFRIES

*Výtečník
v jejím loži*

2013

Copyright © 2010 by Sabrina Jeffries
Translation © 2013 by Květa Palowská
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *A HELLION IN HER BED*,
vydaného nakladatelstvím Pocket Star Books, New York 2010,
přeložila Květa Palowská
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Pušová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-899-1

Ženám, jež jsou pro mou kariéru od začátku nepostradatelné: Micki Nudingové, jinak známé jako super redaktorka, a Pamele Grayové Ahearnové alias super agentce. Velmi oceňuji, že svých superschopností využíváte v můj prospěch!

A také Claudii Dainové, Deb Marloweové, Liz Carlyleové, Caren Craneové Helmsové a Rexanne Becnelové – jste nejlepší přítelkyně, jaké si spisovatelka může přát! Díky, že mě vždycky včas usměrníte!

Úvod

ETON COLLEGE

R.1806

Třináctiletý lord Jarret Sharpe nechtěl strávit noc v pekle. Pohlédl oknem kočáru na měsíc a roztrásl se. Určitě už se blíží osmá – do Etonu přijedou přesně v době, kdy jsou hoši zamykáni v chlapec-kém pokoji. A peklo začne.

Popotáhl si černou kravatu a sklouzl pohledem k babičce. Co jen říct, aby změnila názor? Před šesti měsíci je odvezla, aby s ní žili v Londýně – pryč ze sídla Halstead Hall, nejlepšího místa na světě. Do pivovaru už ho s sebou nebrávala. A přinutila ho nastoupit do té příšerné školy. A všechno kvůli tomu, jak zemřela jeho matka s ot-cem.

Zamrazilo ho v duši a měl pocit, jako by i v jeho nitru cosi umře-lo. Nemohl jíst, spát..., dokonce ani plakat.

Jak to, že on je taková zrůda? Vždyť i starší bratr Oliver na pohřbu plakal. Jarret *chtěl*, ale slzy nepřicházely. Ani v noci, když se mu zdály ošklivé sny o otci v rakvi.

Přečetl si v novinách, že kulka „roztránila obličej Jeho Lordstva“, a nemohl na ten obraz zapomenout. Dost na tom, že ho neustále pronásledovala vidina matky, jak leží strnulá a bledá v ozdobné pohřební truhle a bělostná róba zakrývá ránu po kulce. Pokaždé, když pomyslel, co znamená otcova zavřená rakev, zatajil se mu dech.

„Očekávám, že mi Oliver bude psát každý týden, pověz mu to, slyšíš?“ řekla babička.

„Ano, madam.“ Ucítil pronikavou bolest v hrudi. Vždycky tajně věřil, že je babiččiným oblíbencem. Ale teď už ne.

„A ty také, samozřejmě,“ dodala mírnějším hlasem.

„Já nechci do školy!“ vybuchl, a když zvedla obočí, rychle pokračoval: „Chci zůstat doma. Chodit s vámi každý den do pivovaru!“

„Jarrete, chlapče...“

„Ne, poslouvejte!“ Žmoulal na klíně smuteční rukavice a překotně vysvětloval: „Děda říkal, že pivovar zdědím, a já už se ve vaření piva vyznám! Víím, jak se dělá rmut a jak dlouho pražit ječmen. Jde mi matematika – sama jste to říkala. Naučím se zvládat účetnictví.“

„Je mi líto, hochu, ale to by nebylo moudré. Udělali jsme s dědou chybu, když jsme tvůj zájem o pivovar podporovali. Tvá matka si to nepřála a měla pravdu. Vdala se za markýze proto, že chtěla pro své děti něco lepšího než se otravovat s nějakým pivovarem!“

„Vy se s ním otravujete!“ namítl.

„Protože musím. Poskytuje vám dětem zásadní podporu, dokud nebudou vyřešeny záležitosti kolem sídla vašich rodičů.“

„Ale já můžu pomáhat!“ Chtěl být rodině užitečný. Práci kolem pivovaru měl mnohem raději než učení o tom, kdo překročil Nil a jak časovat v latině; k čemu jsou mu takové věci dobré?

„Pomůžeš víc, když si zvolíš uznávané povolání, a k tomu získáš potřebné vzdělání jedině v Etonu. Narodil ses proto, aby ses stal někým mnohem vznešenějším – právníkem nebo biskupem. Vyrovnám se i s tím, když se dáš k armádě nebo námořnictvu, pokud si to přeješ.“

„Já nechci být *vojákem!*“ vyjekl zděšeně. Při pouhém pomyslení, že drží zbraň, se mu obracel žaludek. Matka nešťastnou náhodou zastřelila otce. A pak si výstřelem z pistole sama vzala život.

V tomto ohledu neměl jasno. Babička popsala novinářům, jak matka uviděla, že zastřelila otce, a ze žalu vzala život i sobě. Nedávalo mu to smysl, ale babička jim nařídila, aby už o té věci nemluvili, a tak poslechl. Dokonce se ani nevyptával.

Pomyšlení, že se matka sama zastřelila, ho zraňovalo. Jak mohla opustit svých pět dětí? Kdyby zůstala naživu, možná by mu dovolila mít domácí učitele a mohl dál vést s babičkou pivovar.

Sevěřelo se mu hrdlo. Taková nespravedlnost!

„Tak tedy vojákem být nemusíš,“ řekla babička vlídně. „Možná právníkem. Máš bystrého ducha, byl by z tebe vynikající advokát!“

„Já nechci být advokátem! Chci s vámi spravovat pivovar!“

V podniku proti němu nikdy nepadlo jediné špatné slovo. Změstnanci s ním jednali jako s mužem. Nikdy nenazvali jeho matku „vražedkyní z Halstead Hallu“. Nevykládali odporné lži o Oliverovi.

UVědomil si, že ho babička pozoruje, a přestal se mračit.

„Souvisí tvé chování nějak s těžkostmi, do kterých ses dostal ve škole?“ zeptala se babička starostlivě. „Tvůj třídní říká, že tě musí bezmála každý týden trestat za rvačky. Proč se pereš?“

„Nevím,“ zahuhlal.

Zatvářila se rozpačitě. „Jestli se ostatní chlapci vyjadřují ošklivě o tvých rodičích, promluvím s třídním...“

„Ne, sakra!“ vykřikl, zaskočený, že tak dobře čte jeho myšlenky. S třídním hovořit nesmí – tím by se všechno jen zhoršilo!

„Neklej přede mnou. Babičce přece můžeš povědět všechno. Proto se nechceš vrátit do školy?“

Vysunul spodní ret. „Mě zkrátka nebaví studovat, nic víc.“

Upřela na něj pronikavý pohled. „Tak ty jsi líný?“

Neodpověděl. Raději ať ho považuje za lenocha, než aby ho měla za udavače!

Unaveně vzdychla. „Nezájem o studium není důvodem, aby ses vracel domů. Hochy učení nikdy nebaví. Ale je pro ně prospěšné. Když se budeš snažit a tvrdě pracovat, povede se ti v životě dobře. Ty nechceš, aby se ti dobře vedlo?“

„Chci, madam,“ zabručel.

„V tom případě jsem si jistá, že to dokážeš.“ Pohlédla z okna. „Vida, jsme tu!“

Jarretovi se sevřelo hrdlo. Chtěl ji uprosit, aby ho tam nenutila jít, jenomže když si babička něco vezme do hlavy, nikdo s ní nehne. A v pivovaru ho nechce. Jeho už nikdo nikde nechce.

Vystoupili a kráčeli ke kanceláři ředitele. Babička vnuka zapsala a sluha mezitím odnesl kufry do chlapeckého pokoje.

„Slib mi, že už se nebudeš prát,“ řekla.

„Slibuji,“ hlesl tupě. Co na tom, jestli lže. Na čem vůbec záleží?

„Hodný chlapec. Oliver dorazí zítra. S bratrem po boku se budeš cítit lépe.“

Chtěl cosi odseknout, ale rozmyslel si to. Oliver se snažil na něj dohlížet, ale nemohl být všude. A kromě toho v šestnácti trávil čas sněním a popíjením s kamarády. Dnes večer by tu stejně nebyl.

Jarret se znovu roztrásl.

„No tak, polib babičku na rozloučenou,“ pobídla ho laskavě.

Poslušně provedl, co si přála, a vlekl se po schodech nahoru. Sotva vstoupil do pokoje a zaslechl za zády cvaknutí zámku, přiloudal se k němu John Platt, ten neřád, a začal se přehrabávat v jeho zavazadlech.

„Tak copak jsi nám tentokrát přinesl, Holátko?“

Jarret přezdívku nenáviděl. Platt a jeho společníci mu tak říkali kvůli hladkým tvářím a malé postavě. Sedmnáctiletý Platt však byl o třicet centimetrů vyšší a měl mnohem větší autoritu.

Objevil v papíru zabalený jablkový koláč, který dala Jarretovi babička, a ukousl si pořádné sousto. Jarret ho pozoroval a skřípěl zuby.

„Copak, snad mi nechceš dát pěstití?“ prohodil Platt a zamával Jarretovi koláčem před nosem.

Oč tu běží? Platt a jeho přátelé by ho ztloukli a on by se znovu dostal do potíží.

Kdykoli dal najevo, že mu na něčem záleží, neuspěl. Když projeví zájem, dopadne to jenom hůř.

„Jablkový koláč nesnáším,“ zalhal. „Naše kuchařka do něj lije psí chcanky.“

Spokojeně sledoval, jak se Platt nedůvěřivě podíval na koláč a pak jej vrazil do rukou jednomu z přítroublých kamarádů. Doufal, že se jím zalknou.

Platt se otočil a znovu zapátral v brašně. „A co máme tady?“ řekl, když objevil pozlacenou krabičku s hracími kartami, kterou Jarret dostal od otce k narozeninám.

Jarret zkameněl. Myslel si, že ji dobře schoval. Vzal s sebou někdejší dárek do školy z náhlého popudu, chtěl mít nějakou upomínku na rodiče.

Tentokrát mu dalo mnohem větší práci, aby zůstal klidný. „Nevím, k čemu ti to bude,“ prohodil a snažil se o nedbalý tón. „Stejně neumíš hrát.“

„Cože, ty zakrsklíku, myslíš si, jak jsi mi to nandal, co?“ Platt ho popadl za kravatu a škuhl jí do výšky tak prudce, že Jarret nemohl dýchat.

Stiskl Plattovy prsty a snažil se uvolnit krk, a v tu chvíli zasáhl Giles Masters, syn vikonta a bratr Oliverova nejlepšího přítele, a odtrhl Plattovy ruce od Jarretovy kravaty.

„Nech ho na pokoji!“ pronesl varovně. Jarret stál a lapal po dechu. Mastersovi bylo osmnáct, byl urostlý a měl vynikající levý hák.

„Nebo co?“ protáhl Platt. „Zastřelil mě? Jako jeho bratr zastřelil otce, aby získal dědictví?“

„To je hnusná lež!“ vykřikl Jarret a zatnul pěsti.

Masters mu na uklidněnou položil ruku na rameno. „Přestaň ho provokovat, Platte. A vrať mu ty karty, nebo ti rozbiju hubu!“

„Před závěrečnými zkouškami nebudeš riskovat potíže,“ řekl Platt nejistě a podíval se na Jarreta. „Ale něco ti povím. Jestli tady Holátko chce karty zpátky, může si o ně zahrát piket. Máš nějaké peníze do sázky, Holátko?“

„Jeho bratr nechce, aby hrál o peníze!“ namítl Masters.

„No ne, jak roztomilé!“ ušklíbl se Platt. „Holátko udělá jen to, co mu poví jeho velký bratr!“

„Proboha, Platte...“ začal Masters.

„Peníze mám,“ přerušil ho Jarret. Karty se naučil hrát, když sedával otci na koleni, a vedl si zatraceně dobře. Vypjal hrud'. „Porazím tě.“

Platt se zdviženým obočím usedl na podlahu a odebral dvaatřicet karet.

„Víš to určitě?“ zeptal se Masters, když se Jarret posadil proti úhlavnímu nepříteli.

„Věř mi,“ odpověděl.

O hodinu později vyhrál svůj balíček karet zpět. Za dvě hodiny už Platta připravil o patnáct šilinků. Do rána k úžasu Plattových zabedněných kumpánů vyhrál pět liber.

Od té doby mu nikdo Holátko neřekl.

LONDÝN BŘEZEN R. 1825

Po devatenácti letech od oné osudné noci byl Jarret o třicet centimetrů vyšší, uměl už bojovat a u karbanu zůstal. Teď si jím vydělával na živobytí.

Dnes mu však karty sloužily jen pro rozptýlení. Seděl u stolu v babiččině domě ve městě a vykládal dalších sedm řad.

„Jak můžeš v takové chvíli hrát karty?“ ozvala se z pohovky jeho sestra Celia.

„Já nehraju karty,“ řekl klidně. „Vykládám pasiáns.“

„Znáš přece Jarreta,“ vložil se do hovoru bratr Gabe. „Jak nedrží v ruce balíček, je nervózní!“

„Chceš říct, že není spokojený, dokud nevyhrává,“ poznamenala sestra Minerva.

„Pak tedy v tuhle chvíli žádný důvod ke spokojenosti nemá,“ pokračoval Gabe. „Poslední dobou pořád prohrává.“

Jarret se zarazil. Byla to pravda. A vzhledem k tomu, že rozmařilý životní styl financoval z výher, měl problém.

Gabe ho samozřejmě podobnými poznámkami trápil. Byl o šest let mladší, takže mu bylo šestadvacet, a neuvěřitelně otravný. Stejně jako Minerva měl zlatavé vlasy a zelené oči přesně téhož odstínu, jako mívala matka. Jinak však Gabe své prudérní matce podoben nebyl.

„V pasiánsu se nedá vyhrát, pokud člověk nepodvádí,“ prohodila Minerva.

„Já v kartách nikdy nepodvádím.“ Říkal pravdu, pokud ovšem pomine nevídanou schopnost sledovat každou kartu v balíčku. Každému se takového nadání nedostalo.

„Chceš snad říct, že pasiáns nejsou karty?“ vtipkoval Gabe.

Idiot! Ke všemu ještě praskal klouby na prstech a lezl tím Jarretovi na nervy.

„Přestaň s těmi zvuky, proboha!“ vybafl Jarret.

„Myslíš tyhle?“ Gabe schválně znovu zapraskal.

„Jestli si nedáš pozor, bratříčku, zapraskám svými klouby o tvou čelist!“ varoval ho Jarret.

„Nechte toho!“ Celia s očima plnými slz pohlédla ke dveřím do babiččina pokoje. „Jak se můžete dohadovat, když babička možná umírá?“

„Ale neumírá,“ prohlásila neobyčejně prozíravá Minerva. Byla o čtyři roky mladší než Jarret a postrádala Celiinu zálibu v dramatických situacích..., s výjimkou gotických románů, jichž byla autorkou.

Kromě toho ona a Jarret znali babičku mnohem lépe než mladší sestra. Hester Plumtreeová byla nezničitelná. Tato „nemoc“ byla nepochybně jen další intrikou s cílem přimět je, aby jednali podle jejího přání.

Babička jim dala ultimátum – každý z nich musí do roka uzavřít sňatek, nebo je vydědí. Jarret by sice její vyhrožování nebral vážně, ale nemohl ostatní sourozence odsoudit k životu bez prostředků.

Oliver se pokusil jejímu prohlášení vzepřít, a pak všechny překvapil a spojil svůj život s Američankou. Jeho čin však babičku nespokojil. Stará dáma nedá jinak a chce si vynutit své i od ostatních. A uběhlo už bezmála deset měsíců!

Proto si Jarret poslední dobou připadal tak vyvedený z míry – babička se ho neustále snažila přimět, aby si vzal první ženskou, která se nebude Sharpeovým vyhýbat kvůli skandální pověsti jejich rodiny. Zoufale toužil udělat pořádné terno, aby dokázal z výhry podporovat sourozence a ti mohli poslat babičku ke všem čertům.

U hracího stolku však zoufalství znamená katastrofu. Úspěch závisí na chladné rozvaze, nesmí se starat o výsledek. Jedině tehdy dokáže hrát s kartami, které dostal. Zoufalství člověka nutí podstoupit

riziko, za kterým stojí emoce, nikoli dovednosti. A v takové situaci se poslední dobou ocital až příliš často.

Čeho chce proboha babička vynucenými sňatky dosáhnout? Vždyť jen zplodí další nepodařená manželství podobná svazku jejich rodičů!

Ale Oliverovo manželství je spokojené.

Oliver měl štěstí. Našel jedinou ženu, která se vyrovná s jeho vylomeninami a neblaze proslulou pověstí. Šance, že by se v rodině něco takového přihodilo dvakrát, je malá. A čtyřikrát? Propastně mizivá. Štěstěna je vrtkavá v životě stejně jako v kartách.

Zaklel, vstal a začal přecházet po místnosti. Babiččina pracovna byla na rozdíl od té v Halstead Hallu světlá a vzdušná, vybavená moderním nábytkem a velkým modelem rodinného pivovaru, nápadně vystaveným na stole z růžového dřeva.

Stiskl čelisti. Zatracený pivovar – vede ho úspěšně už tak dlouho, až nabyla dojmu, že stejně dobře může řídit i jejich životy! Odjakživa musela mít všechno pod kontrolou. Stačil jediný pohled na vysoký stoh lejster na stole a každý pochopil, že v jednasedmdesáti jí pivovar začíná přerůstat přes hlavu. Neústupná žena však odmítá najmout pomocníka, přestože na ni Oliver naléhá.

„Jarrete, napsals ten dopis Oliverovi?“ zeptala se Minerva.

„Ano, když jsi byla v lékárně. Sluha ho odnesl na poštu.“ Oliver s manželkou odcestovali na návštěvu k příbuzným do Ameriky, ale Jarret s Minervou chtěli, aby věděl, že babička stoná, pro případ, že by choroba *byla* vážná.

„Doufám, že si s Marií v Massachusetts užívají,“ poznamenala Minerva. „Tehdy v knihovně vypadal hrozně rozrušený.“

„Byla bys také, kdyby sis myslela, žeš zavinila smrt rodičů!“ podotkl Gabe.

Další Oliverovo překvapení – odhalení, že se s matkou v den tragédie pohádali a ona pak rozčilená vyrazila hledat otce.

„Myslíte si, že měl Oliver pravdu?“ zeptala se Celia. „*Byla* to jeho vina, že matka zastřelila otce?“ Celií byly tehdy teprve čtyři roky a nevybavovala si z události téměř nic.

Na rozdíl od Jarreta. „Ne.“

„Proč ne?“ chtěla vědět Minerva.

Co všechno má říci? Velmi jasně si pamatuje na...

Ne, neměl by vznášet bezdůvodná obvinění, a je jedno, *koho* se týkají. „Moc dobře si pamatuji, jak otec na pikniku bručel: ‚Kam sakra jede?‘ Podíval jsem se přes pole a uviděl matku na koni. Mířila k lovecké chatě. Ta vzpomínka ve mně hlodá.“

Gabe se jeho myšlenky ujal. „Takže kdyby odjela hledat otce, jak se Oliver domnívá, našla by ho na pikniku. Nikam jinam by se nevydávala.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Jarret.

Minerva sešpulila rty. „Což znamená, že babiččino podání událostí by mohlo být správné. Matka jela k lovecké chatě, protože byla rozčilená a chtěla mít od všech klid. Pak usnula, otec ji vyděsil, ona ho zastřelila...“

„... a když ho uviděla mrtvého, zastřelila i sebe?“ dokončila Celia. „Já tomu nevěřím. Nedává to smysl.“

Gabe na ni shovívavě pohlédl. „Jen proto, že ti připadá neuvěřitelné, aby žena byla tak zbrklá, že bez rozmyslu zastřelí vlastního manžela.“

„Já bych takovou šílenost rozhodně neprovedla,“ odsekla Celia.

„Ale ty máš zálibu ve střílení a zdravý respekt před zbraněmi,“ podotkla Minerva. „Matce obojí chybělo.“

„Správně,“ řekla Celia. „A tak bez přemýšlení popadla zbraň a poprvé v životě vystřelila? To je absurdní. Za prvé, jak nabila?“

Upřeně na ni zírali.

„O tom jste nikdy neuvažovali, že?“

„Mohla se to naučit,“ namítl Gabe. „Babička střílet umí. Matka sice nikdy nestřílela, ale to ještě neznamená, že ji to babička nenaučila.“

Celia se zamračila. „Na druhou stranu, jestli se matka rozhodla otce záměrně zabít, jak tvrdí Oliver, někdo jí mohl s nabíjením pomoci – třeba čeledín. Pak si mohla na otce počíhat poblíž místa, kde se konal piknik, a následovat ho do lovecké chaty. To by dávalo větší smysl.“

„Zajímavé, že se zmiňuješ o pacholcích,“ řekl Jarret. „Ti jí museli sedlat koně – možná věděli, kam se chystá a kdy odešla. Třeba jim dokonce řekla, proč jede ven. Kdybychom s nimi mohli promluvit...“

„Většina odešla ze služby v Halstead Hallu poté, co Oliver sídlo zavřel,“ poukázala Minerva.

„Proto si říkám, že by bylo dobré najmout Jacksona Pintera, aby je našel.“

Celia nasupeně odfrkla.

„Možná ho nemáš ráda,“ řekl Jarret, „ale patří k nejuznávanějším londýnským detektivům.“ Pinter jim sice měl pomoci s pátráním po původu potenciálních partnerů, ale nebyl důvod, aby se neujal i dalšího úkolu.

Dveře babiččina pokoje se otevřely a vyšel doktor Wright.

„Nuže?“ vyhrkl nedočkavě Jarret. „Jak zní verdikt?“

„Můžeme ji vidět?“ dodala Minerva.

„Chce, aby za ní přišel lord Jarret,“ řekl lékař.

Jarret se zarazil. Oliver je pryč. On je nyní nejstarší. Těžko říct, jaký úkol pro něj babička vymyslela, teď když je „nemocná“.

„Je v pořádku?“ zeptala se Celia s upřímnou obavou.

„V tuto chvíli trpí jen jistou bolestí na hrudi. Snad to nebude nic vážného.“ Doktor Wright zachytil Jarretův pohled. „Ale potřebuje klid a odpočinek do té doby, než se bude cítit lépe. Což odmítá, dokud si nepromluví s vámi, mylord. O samotě,“ dodal, když ostatní vstali.

Jarret strnule přikývl a vykročil za lékařem do babiččiny ložnice.

„Neříkejte nic, čím byste ji rozrušil,“ zamumlal lékař a pak vyšel a zavřel za sebou.

Při pohledu na babičku Jarret zatajil dech. Musel uznat, že si není podobná. Opírala se o polštáře, takže neumírala, ale rozhodně neměla zdravou barvu.

Svíravého strachu v hrudi si nevšímal. Babička jen tak trochu není ve své kůži. Jde jen o další pokus, jak řídit jejich životy. Ale jestli si myslí, že když s touhle taktikou uspěla u Olivera, uspěje i u *něj*, bude překvapená.

Ukázala na židli u postele a Jarret se opatrně posadil.

„Ten blázen Wright tvrdí, že se nejméně měsíc nesmím hnout z postele!“ bručela. „Měsíc! Tak dlouhou nepřítomnost v pivovaru si nemůžu dovolit!“

„Musíte si vzít volno na tak dlouho, jak bude potřeba, abyste se zase uzdravila,“ řekl Jarret a zachovával lhostejný tón, dokud si nebude jistý, co má stará paní za lubem.

„Měsíc se budu povalovat v posteli jen tehdy, dohlédne-li někdo spolehlivý na záležitosti v pivovaru. Člověk, ke kterému mám důvěru. Ten, kdo bude mít opravdový zájem, aby zajistil hladký chod podniku.“

Upřela na něj pronikavý pohled. Jarret strnul. Tak tohle vymyslela!

„V žádném případě!“ řekl a prudce vstal. „S tím nepočítejte!“ Nehodlal se nechat babičkou ovládat. Dost na tom, že se mu stará dáma snaží diktovat, kdy se má oženit – nebude řídit celý jeho život!

Babička se namáhavě nadechla. „Kdysi jsi mě právě o tuhle příležitost prosil.“

„To už je dávno.“ Tehdy zoufale toužil najít si své místo. Pak zjistil, že není důležité, jaké místo si člověk najde. Osud mu jej může v okamžiku vyrvat. Naděje na budoucnost dokáže smést jediné slovo, o rodiče je možno přijít v okamžiku a dobré jméno rodiny pokazí zlá vůle.

V životě není nic jisté. Proto je lepší, když člověk cestuje nalahko, nezátížený vazbami a sny. Jiný způsob, jak zabránit zklamání, neexistuje.

„Jednou pivovar zdědíš,“ zdůraznila babička.

Jen v případě, že všichni stačíme uzavřít do roka sňatek,“ namítl. „Ale připustíme-li, že podnik zdědím, najmu správce. Což jste vy měla učinit už před lety.“

Zamračila se. „Nechci, aby můj pivovar vedl cizí člověk.“

Věčný argument už zestárl.

„Jestli se nechceš vedení ujmout, budu jím muset pověřit Desmonda,“ dodala.

Popadl ho vztek. Desmond Plumtree byl matčiným prvním bratrancem a mužem, kterého všichni nenáviděli – a zvláště Jarret. Babička už dříve vyhrožovala, že tomu chlapovi pivovar přenechá, a věděla, jak je Jarretovi ta představa nepřijemná, proto ji teď použila proti němu.

„Jen si poslužte, svěřte vedení Desmondovi!“ řekl, ale stálo ho značnou námahu, aby nepodlehł babiččině manipulaci.

„V pivovarnictví se vyzná ještě méně než ty,“ podotkla rozmrzele. „A navíc má spoustu starostí s posledním podnikem.“

Nedal najevo, jak se mu ulevilo. „Musí se najít někdo, kdo téhle branži rozumí dostatečně, aby pivovar mohl řídit.“

Zakašlala do kapesníku. „Já nikoho takového neznám.“

„A mně věříte?“ Cynicky se zasmál. „Vybavuji si, jak jste mi před několika lety řekla, že hazardní hráči jsou parazity společnosti. Nemáte strach, že z vašeho drahého pivovaru vysají život?“

„Řekla jsem to jen proto, že jsem nedokázala jen tak přihlížet, jak plýtváš bystrým rozumem u karetních stolků. Tohle není život pro inteligentního muže, jako jsi ty, zvláště když vím, že jsi schopen dosáhnout víc. Jisté úspěšné investice už máš za sebou. V pivovaru by ses zakrátko zorientoval. A já budu při ruce, abych ti poradila, kdykoli bude potřeba.“

Naříkavý tón jejího hlasu ho zarazil. Zněl téměř ... zoufale. Přimhouřil oči. Konec konců, mohl by práci v pivovaru využít ve svůj prospěch.

Znovu se posadil. „Jestli opravdu chcete, abych měsíc vedl pivovar, rád bych něco na oplátku.“

„Dostaneš plat, a jsem si jistá, že se dohodneme na...“

„O peníze nejde. Chci, abyste zrušila ultimátum.“ Předklonil se a upřeně na ni hleděl. „Už žádné vyhrožování, že nás vydědíte, když neuzavřeme sňatek podle vašeho nařízení. Náš život se vrátí do dřívějších kolejí.“

Podívala se na něj. „To se nestane.“

„Pak si tedy najměte správce.“ Vstal a vykročil ke dveřím.

„Počkej!“ vykřikla.

Zůstal stát a se zdviženým obočím se k ní obrátil.

„Co když zruším ultimátum jen *tobě*?“

Přemáhal úsměv. Musí být vážně zoufalá, když je ochotná smlouvat. „Poslouchám.“

„Požádám pana Bogga, aby změnil poslední vůli a ustanovil, že pivovar zdědíš ty, a to za všech okolností.“ Hlas jí ztrpkl. „Můžeš zůstat do smrti starým mládcem.“

Návrh stál za úvahu. Kdyby vlastnil pivovar, mohl by pomoci bratrovi a sestřám, pokud by se jim nepovedlo do konce roku splnit babiččiny podmínky. Do babiččiny smrti by se samozřejmě živili sami, ale pak by je mohl Jarret podporovat. Byli by na tom lépe než v současné situaci. „Souhlasím.“

Chraplavě se nadechla. „Ale slíbíš mi, že zůstaneš v pivovaru celý rok.“

Zpozorněl. „A proč?“

„Na podniku závisí živobytí mnoha lidí. Jestli ti ho přenechám, musím mít jistotu, že jej dokážeš udržet nad vodou, i když třeba po mé smrti najmeš správce. Musíš vědět dost, abys najal tu správnou osobu, a já potřebuji ujištění, že nenecháš podnik zkrachovat.“

„Ještě abyste nevěřila vlastnímu vnukovi, že povede firmu dobře!“ Babička ale měla pravdu. Nevkročil tam devatenáct let. Co on ví o pivovarnictví?

Všechno se může naučit. A také to udělá, pokud tím navždy zabrání babičce, aby se jim míchala do života. Ale provede to podle svého.

„V pořádku,“ řekl. „Rok pivovar osobně povedu.“ Na její úsměv dodal: „Ale chci mít podnik pod výlučnou kontrolou. Budu vás informovat o chodu a můžete vyslovit své mínění, ale konečné rozhodnutí si vyhrazuji pro sebe.“

Úsměv jí zmizel z tváře.

„Povedu pivovar Plumtree Brewery, jak uznám za vhodné, bez jakéhokoli vměšování z vaší strany,“ pokračoval. „A váš souhlas dostanu písemně.“

Tvrdomost v jejích očích napovídala, že babička není tak nemocná, jak předstírá. „Za rok můžeš napáchat spoustu škody.“

„Přesně tak. Jestli si vzpomínáte, můj nápad to nebyl.“

„Ale musíš mi slíbit, že nebudeš provádět žádné zásadní změny.“

Založil si ruce na hrudi. „Takový slib vám nedám.“

Obličejem staré ženy se mihly obavy. „Tak alespoň ujištění, že se nepustíš do riskantních investic.“

„Ne. Buď mi dáte plnou moc, nebo si najděte správce.“

Cítit převahu je příjemné. Odmítal mít babičku neustále za zády, aby komentovala každé rozhodnutí. Jestli má řídit firmu, pak ji povede po svém. A až uplyne rok, bude žít, jak se mu zlíbí... A zajistí, aby jeho sourozenci dostali stejnou možnost...

Jenomže babička na jeho podmínky nepřistoupí ani náhodou. Nikdy se nad ničím nevzdá kontroly, ani na den. A rozhodně na rok nepředá vládu svému nezdárnému vnukovi!

Odpověď staré dámy tudíž vyslechl s údivem. „Dobře, tvé požadavky přijímám. Zítra dostaneš písemné vyrozumění.“

Všiml si, jak jí blýsklo v očích, a strnul, ale byl to mžik a určitě se mu to jen zdálo.

„Ale jednu podmínku přece jen mám. Musíš si jako sekretáře ponechat pan Crofta.“

Jarret se zamračil. Babiččin sekretář v pivovaru patřil k nejupjatějším lidem, které zná. „Musím?“

„Já vím, že ti to připadá zvláštní, ale věř, že během týdne si sám uvědomíš, jak jsi rád, že ho v podniku máš. Je pro pivovar nepostradatelný!“

I tak zaplatí za to, že znovu získá volnost předchozího života, mizivou cenu. Dohoda je pro něj každopádně výhodná!

2

Annabel Lakeová si pivovar Plumtree Brewery představovala úplně jinak. Podniky téhož druhu u nich v Burtonu sídlily v malých, příjemných prostorech, kde to vonělo chmelem a praženým ječmenem. Tady bylo v první řadě cítit uhlí potřebné k pohonu mohutného parního motoru, který sledovala vytřeštěnýma očima. Motor ovládal dlouhé hrabice míchající za tajemných zvuků v tři a půl metru vysokých kotlích slad. Lake Ale, pivovar jejího bratra, se tomuto nemohl rovnat. Možná kdyby měl...

Ne, absence takového zařízení současnou krizí Lake Ale nezpůsobila. Za nesnáze může bratrovo pití.

„Vy tam, co tu děláte?“ zeptal se dělník s pažemi silnými jako kmeny, který nakládal sud na vůz.

Uchopila svou krabici, opatrně, aby nezatřásla obsahem. „Hledám paní Hester Plumtreeovou.“

„Tudy.“ Hodil bradou směrem ke schodišti, které vedlo na ochoz ve druhém patře.

Stoupala po schodech a všímala si okolí. Budova, ve které se ocitla, byla snem každého pivovarníka. Železné podlahy a cihlové zdi ji učinily téměř ohnivzdornou a lesklé měděné kotle sahaly do výšky druhého patra. Když si představí, jak se do *takových* kotlů odměřuje chmel! Člověka při té myšlence jímá závrať!

Poté co se švagrovou a Georgem přijeli brzy odpoledne do města, okusila zdejší silné tmavé pivo v hostinci. Musela uznat, že chutná úchvatně a téměř se vyrovná její vlastní receptuře.

Samolibě se usmála. Téměř!

Obratným manévrováním otevřela nahoře dveře a vešla do jiného světa. Tenhle pivovar zjevně vede žena. První kancelář byla zařízena moderními pruhovanými pohovkami, židlemi z ořechového dřeva a půvabnými, ale pevnými koberci. Annabel si nedokázala představit, že by o takové věci pečoval muž.

Za uklizeným ořechovým stolem uprostřed místnosti seděl štíhlý světlovlasý úředník. V pracovním zaujetí její příchod ani nezaznamenal. Přistoupila ke stolu, ale dotyčný dál dokonalými tahy vyřezával žiletkou výstřižky z novin.

Odkáslala si.

Prudce vyskočil, až převrátil židli. „Kdo... Co...“ Vtom si jí všiml a nasadil strnulý úsměv. „Přejete si?“

„Promiňte, nechtěla jsem vás vylekat. Jmenuji se Annabel Lakeová. Když dovolíte, ráda bych se setkala s paní Hester Plumtreeovou.“

Muž se vyděsil. „Proboha, to nesmíte! Přesněji řečeno *nemůžete!* Nejde to. Dotyčná není k dispozici.“

„Jak to?“ Úskočné jednání pozná s jistotou. Za jeho zády viděla jediné dveře. Nemohly vést jinam než do kanceláře paní Plumtreeové, a jelikož úředník neřekl, že se dáma nachází mimo budovu, musí být zavřená uvnitř a vyhýbá se návštěvám.

„Slyšela jsem, že tu bývá každý den od svítání do tmy, a teď jsou sotva tři hodiny.“

Zamrkal, zřejmě vyvedený z míry. „Totiž..., ano, to je pravda, ale dnes nastala jiná situace. Musíte odejít. Dovnitř nikdo nesmí. Nikdo. Nechte tu jméno a údaje, kde jste k zastížení, a jakmile paní Plumtreeová znovu...“

„Kdy to bude?“

Zpanikařil. „Jak to mám vědět?“ Zalomil rukama a nervózně pohlédl ke dveřím. Zvláštní člověk!

Zmírnila tón a snažila se ho uklidnit. „Prosím, chci si s ní promluvit o velmi důležité věci.“

„Ne, ne ne... Rozhovor nepřichází v úvahu. Absolutně ne. Nejde to. Ona je... Chci říct... Musíte zkrátka odejít!“ Obešel stůl, jako by ji chtěl vyprovodit.

Annabel nevážila dlouhou cestu sem jen proto, aby se nechala vyhodit nějakým podivínským úředníkem! Než mohl dotyčný

zasáhnout, oběhla stůl a vřítla se do druhé kanceláře. Osoba za mohutným mahagonovým stolem neměla se starou ženou nic společného. Seděl tam muž, a to mladý, přibližně jejího věku nebo o málo starší, černovlasý a pohledný.

„Kdo sakra jste?“ vybafla.

Zaklonil se na židli a dal se do smíchu. „Řekl bych, že tuhle otázku bych měl položit já vám.“

Úředník vrazil dovnitř a popadl ji za paži. „Odpusťte, mylord, ale nemám tušení, proč tahle mladá dáma...“

„Nechte ji být, Crofte.“ Muž vstal a v očích mu pobaveně jiskřilo. „Já tu věc vyřídím.“

„Ale mylord, nechtěl jste, aby se někdo dověděl, že vaše babička...“

„To je v pořádku. Poradím si.“

„Jak myslíte.“ Sekretářky naskočily na tvářích dvě rudé skvrny. „Jistě. Samozřejmě. Když myslíte, že je to bezpečné.“

Muž se ušklíbl. „Jestli mě ta žena pokouše nebo zapálí psací stůl, Crofte, budete první, koho zavolám!“

Croft svěsil ruku. „Jděte, slečno. Pohovořte si s Jeho Lordstvem. Bude se vám věnovat.“ Nato vyklouzl z místnosti a zanechal ji o samotě s mladým mužem, podle všeho jedním z vnuků Hester Plumtreeové.

Proboha! Annabel slyšela o zavrženíhodných bratrech Sharpeových od Sissi, které žádná pomluva neujde. Muž přistoupil ke dveřím a rázně za ní zavřel. Na chvíli se jí zmocnila panika – zvláště když se vrátil a důkladně si ji přeměřil od hlavy k patě.

Zalitovala, že její šaty nejsou výkřikem poslední módy, ale co naplat. V rodině Lakeových vládly hubené časy. Raději zbytečně neutrácela za oblečení a odkládala peníze stranou na studia pro George, vzhledem k tomu, že Sissy a Hugh si očividně nemohli dovolit poslat ho do dobré školy.

Kterého z nechvalně známých Sharpeových má před sebou? Ztřeštěného nejmladšího vnuka, lorda Gabriela, jemuž lidé kvůli riskantním závodům na koních a černému oblečení přezdívají Anděl smrti? Ne, tenhle muž má pod tmavomodrým kabátem žlutohnědou sametovou vestu.

Že by před ní stál nejstarší z bratrů, proslulý zhýralec? Ani ten to nebude – Sissy jí zrovna dnes ráno přečetla zprávu, že markýz Stoneville tráví s novomanželkou líbáňky v Americe.

Zůstává prostřední vnuk, jehož jméno si nedokáže vybavit. Je to karbaník a nejspíš i prohnáný ničema jako jeho bratři. Muž s tváří Michelangelova Davida nutně přitahuje pozornost mnoha žen. A jeho nebeské oči – jako kdyby s každou změnou světla přecházely z nádherně modrých v nádherně zelené. Tak pohlední muži rychle zjistí, že mohou atraktivního vzhledu využít ve svůj prospěch, kdykoli se jim zachce. Proto tolik ničemností.

„Musíte panu Croftovi odpustit,“ řekl tichým zastřeným hlasem a opřel se o zaplněnou desku stolu. „Babička ho vycvičila, aby zabránil obtěžování za každou cenu, paní...“

„Slečna,“ opravila ho bezděky. Všimla si chlípného úsměvu na jeho plných rtech a zachvěla se. „Slečna Annabel Lakeová. Jsem sládková, lorde...“

„Jarret. Jarret Sharpe.“ Zvázněl.

Nic neobvyklého, pomyslela si cynicky. Muži, kteří stáli ve vedení velkých pivovarů, jako by sládkovými opovrhovali. Hlavně proto se také vydala nejprve za paní Plumtreeovou – doufala, že ta ji neodbude.

„Předpokládám, že jste přišla, protože hledáte zaměstnání,“ řekl upjatě. „Určitě vás poslala moje babička.“

„Cože? V žádném případě! Proč by mě posílala? Vždyť ji ani neznám.“

Ostražitě si ji prohlédl. „Odpusťte. Sládkové jsou dnes vzácné, ale mladé, svobodné a hezké... Jen jsem si myslel, že babička zase kuje pikle.“

„Pikle?“

„To je jedno. O nic nejde.“

„Promiňte, sire, ale ráda bych mluvila s paní Plumtreeovou...“

„To není možné. S současné době... není k dispozici.“

Annabel začínala to slovo nenávidět. „Ale jistě se brzy vrátí, že?“

Na její nadějný tón se zatvářil o něco přívětivěji. „Až za čas. Následující rok se bude věnovat řešení rodinných záležitostí.“

Rok! Do té doby odvěčou věřitelé pivovar Lake Ale do posledního kousku!

Zřejmě vycítil její nervozitu, protože dodal: „Ale pověřila mě vedením firmy, tak snad vám dokážu pomoci.“

On? Co si jeho babička myslí? Jak může žena proslulého obchodního ducha svěřit firmu ničemovi?

Změřila si Jarreta pohledem a snažila se odhadnout jeho spolehlivost. Na gentlemana vykonávajícího sedavé zaměstnání vynikala statná postava pod sakem a kalhotami až příliš. A který muž se vybraně obléká do pivovaru?

Leda ten, který o jeho chodu nic neví, tak je to. Člověk, jenž se zřejmě plete do řemesla jen tak pro zábavu, což znamená, že jí není nic platný. Ale co jí zbývá? Jarret Sharpe teď stojí v čele pivovaru. A ona se Sissy sem vážily dlouhou cestu.

Uklidnila se a zvedla krabici. „Přišla jsem v zájmu svého nemocného bratra, abych vám nabídla společný obchod.“

Zvedl dokonale upravené černé obočí. „Jakého druhu? A kdo je váš bratr?“

„Hugo Lake. Vlastní pivovar v...“

„Burtonu nad Trentem. Slyšel jsem o něm.“

Zamrkala. „Vážně?“

Naklonil se a listoval dokumenty, až našel arch s načmáranými poznámkami. „Váš otec Alois Lake založil pivovar v r. 1794, a váš bratr jej před pár lety po smrti otce zdědil. Specializujete se na hnědé nekvasné svrchní pivo, silné tmavé a také lehké.“ Vzhlédl, a když si všiml, jak na něj Annabel vytřeštěně zírá, dodal: „Snažím se dozvědět něco o konkurenci.“

Tak on přece jen nemá pouze hezkou tvář. „Vlastně jsem tu proto, že pivovar Lake Ale by raději byl vašim obchodním společníkem než soupeřem.“

S nejistým výrazem si založil paže na imponující hrudi. „Podle mých informací vyrobí Lake Ale pouhých padesát tisíc sudů ročně, naproti tomu náš pivovar vyprodukuje dvě stě padesát tisíc sudů. Nechápu, čím byste nám mohli prospět.“

Nebyla si jistá, co ji šokovalo víc – jestli jeho přehled o objemu výroby Lake Ale, nebo fakt, že s ní mluví jako se sobě rovnou. Těšilo ji, že nebudí dojem vyslankyně, která poběží domů a přivede bratra. Navíc on je zřejmě vzhledem k babičce zvyklý na ženy, které se v takových věcech vyznají.

„Než se pustím do vysvětlování, ráda bych, abyste něco ochutnal.“ Položila na stůl krabici a vytáhla vzácný obsah – láhev nekvasného piva a sklenici. Láhev odzátkovala a naplnila sklenici do poloviny, přičemž si dávala záležet, aby pivo nemělo příliš vysokou čepici.

Nabídla mu sklenici a mladý muž jí tázavě pohlédl do očí. „Chcete otrávit konkurenci?“

Rozesmála se. „Sotva. Ale jestli vám to pomůže, napiji se jako první.“ Upila a dotyčný sklouzl pohledem k jejím ústům. Sledoval, jak si jazykem slízla pěnu ze rtů, a v očích mu blýsklo, o tom nebylo pochyb.

„Jste na radě,“ řekla chladně. Podala mu sklenici a napůl očekávala, že prohodí nějakou neslušnou poznámku, co se týká jejích úst, a pak přejde k návrhům, které nemají s vařením piva nic společného.

Místo toho zvedl sklenici a zkoumal jantarovou tekutinu. „To je světlé svrchní pivo?“

„Ano, vařené v říjnu.“

„Hmm. Má pěknou oranžovožlatou barvu.“ Zavířil pivem ve sklenici, vnořil nos do vůně a zhluboka se nedechl. „Pronikavé chmelové aroma.“

Zatímco upíjel, otáčela na prstu matčíným prstenem. Odjakživa jí přinášel štěstí, proto jej nikdy neodkládala, dokonce ani v pivovaru.

Než polkl, okamžik převaloval pivo v ústech. Jeho oči dostaly kobaltově modrý nádech. Znovu se napil, jako by chtěl potvrdit nabytý dojem.

Pak vyprázdnil sklenici. „Docela dobré. Plná chuť a příjemný hořký závěr. A ne moc sladu. Z produkce Lake Ale?“

Ulehčeně si oddychla. „Ano. Vařila jsem je sama.“

Narovnal se. „Pořád nechápu, jak tohle pivo souvisí s naším pivovarem.“

„Chci, abyste nám je pomohli prodat.“

Znovu zaujal pozici obchodníka a podal jí sklenici. „Budu k vám naprosto upřímný, slečno Lakeová. Pokud jde o pivo, teď není vhodná doba na riskantní podnikání. Ruský trh ochabuje...“

„A právě proto jsem tady. Vzhledem k bratrově nemoci i my máme potíže. Já ale dokážu ztráty na ruském trhu oběma podnikům vynahradiť.“ Uložila sklenici do krabice, láhev nechala na stole. „Slyšel jste o pivovaru Hodgson's Brewery?“

„Samozřejmě. Ovládá obchod s Indií.“

„To platilo jen do doby, než se spojil s Thomasem Dranem. Rozhodli se vyřadit ze hry Východoindickou společnost, a to tak, že budou dopravovat zboží lodí sami přímo na místo.“

Vykulil oči. „Idioti!“

„Přesně tak. V souboji s Východindickou každý prohraje.“ Společnost sice vydělávala na indickém zboží přivezeném do Anglie, ale její kapitáni měli možnost těžit zisk ze zboží, které dopravili do Indie a prodávali zdejším Angličanům. Pivo se stalo významným soukromým nákladem kapitánů, zvláště říjnové od Hodgsona. Zmíněný pivovar si myslel, že kapitány vyřadí ze hry, a teď trpí nepříjemnými důsledky.

„Hodgson mimoto ztrácí pověst a zvyšuje ceny,“ pokračovala. „A tak se Východoindická rozhodla, že *Hodgsona* opustí a najde si pivovar, který bude vařit pro ni. Zaměřila se na Allsopp v Burtonu. Jeho první zásilka odešla před dvěma lety, a dostávají výhradně nadšené ohlasy. Lake Ale chce získat přístup k ohromnému odbytišti. Ale potřebujeme pomoc.“

„Moje babička se před lety snažila na indickém trhu prosadit. Neúspěšně.“

„Pokoušela se prodat říjnovou várku *Plumtree*, že?“

Po krátkém zaváhání přikývl.

„Zjistili jsme, že z burtonské vody vzniká lepší říjnová várka než z londýnské. Polovinu Allsoppovy vývozní produkce tvoří světlé svrchní pivo pro Indii. Já mohu učinit totéž, pokud budou vysocí představitelé Východoindické jednat s Lake Ale, jenomže oni nebudou, a to kvůli bratrově“ – zarazila se u slova „nespolehlivost“ – „nemoci. A protože jsem žena. Nevěří, že obstojíme, a já se neodvažuji rozjet výrobu, pokud pivo nekoupí. Proto potřebuji vás.“

Přimhouřil oči. „Chcete, abych prodal vaše pivo šéfům společnosti.“

Rozzářila se. „Přesně tak. Transakce bude výhodná pro oba, vy nahradí nám ztráty, které jsme utrpěli od doby, kdy Rusové zvedli clo na anglické pivo.“

„Co vás vede k úvaze, že *jsme* utrpěli ztráty?“ protáhl. „Všechny pivovary ztrácejí, a vy to víte.“